

เพ็ญบาย

บทที่ 25

ภาพถ่ายหลายใบของอัษฎางค์กับผู้หญิงสาวสวย... ถูกส่งทางไปรษณีย์มาที่บ้าน ทำที่โอบกอดเคลือบเคลือบถูกแอบถ่ายในโอกาสต่างๆ กันโดยเจ้าตัวไม่รู้ แม้ฉัตรแก้วจะบอกตัวเองมาเป็นเวลาหลายวันว่าไม่แคร์ แต่พอเห็นก็อดที่จะมีสีสันใจสั่น รู้สึกหน้ามืดตาลายไม่ได้

เธอโทรศัพท์หายุทธนา พูดเสียงสั้นว่า

“แก้วมีอะไรจะให้พี่ยุทธนาค่ะ”

พอเห็น ชายหนุ่มก็อึ้ง “น้องแก้วไม่เป็นไรใช่ไหม”

เธอสายหน้า ใบหน้าเผือดสี

เขาพลิกดูของจดหมาย ชื่อเธอรวมทั้งตำบลเลขที่บ้านถูกพิมพ์เรียบร้อย “เจ้าหน้าที่ของถูกต้องครบถ้วนเสียด้วย ใครนะเป็นคนส่งมา”

“คงจะเป็นเพื่อนคนใดคนหนึ่ง ทุกคนรู้ว่าอัษฎางค์เป็นแฟนแก้ว พอเห็นก็คงจะทนไม่ได้”

“แต่การแอบถ่ายรูปแล้วส่งมาแบบนี้ไม่น่าจะเป็นการกระทำของเพื่อนผู้หวังดีเลยนะ เขาคิดว่าถ้าแก้วเห็นแล้วจะมีผลดีอย่างนั้นหรือ... เอ... มีเพื่อนคนไหนที่อยากจะให้แก้วเลิกคบกับอัษฎางค์หรือเปล่า”

หญิงสาวสายหน้า “ไม่มีค่ะ”

“ถ้าอย่างนั้นคนที่ส่งรูปมาจะเป็นเพื่อนของแก้วไปได้ยังไง”

เธอร้องออกมาอย่างอึดอัด “ในเวลานี้พี่ยุทธนาคิดใจสงสัยว่าใครเป็นคนส่งรูปแล้วส่งมาทำไมหรือคะ พี่ยุทธจะไม่พูดอย่างอื่นที่จะทำให้แก้วรู้สึกดีขึ้นบ้างเลยหรือคะ”

ชายหนุ่มโอบแขนผ่านไหล่เธอ “พี่ขอโทษ พี่ทำเหมือนคนไม่มีหัวใจ แต่ว่าพี่ควรจะทำอะไรดีล่ะ เสียใจกับแก้วด้วยหรือ... ไม่ละ พี่ขอโทษนะ แต่ว่าพี่ไม่เสียใจเลย” ตาสบตาในระยะใกล้อย่างที่น่าอึดอัดใจจะเกิดขึ้น ประกายตาเจือยยิ้มวาววามลึกซึ้งกว่าเคย “พี่ดีใจเสียด้วยซ้ำ”

ประกายน้ำตาบวมขึ้นในตาเธอ ถึงอย่างไรเธอก็อยู่กับอัษฎางค์ในฐานะคนรักที่ไม่มีคนนอกแทรกแซงมานานเป็นเวลากว่าปี เธอยินดีต่อความรู้สึกของชายหนุ่มเสมอ นอกจากนี้ยังส่งเสียเงินทองให้ด้วยความหวังใยตอบแทนที่เขาดูแลแม่กับเธอ รถยนต์คันเล็ก เธอก็ทิ้งไว้ให้เขาใช้ ตอนนี้เขาใช้มันกับผู้หญิงอีกคนหนึ่งที่ไม่รู้จัก

“ดีใจที่แก้วถูกนอกใจหรือคะ”

“ดีใจที่แก้วจะได้เป็นอิสระสักที จะได้เลิกจำกัดตัวเองกับความคิดที่ว่าเลิกกับอัษฎางค์ไม่ได้ จริงละ การเปลี่ยนแปลงอาจจะทำให้เจ็บปวดบ้าง แต่หลังจากนั้น พี่แน่ใจว่าแก้ว จะต้องมีความดีที่ดีกว่า แล้วพอนึกย้อนกลับมาอีกก็จะดีใจเสียด้วยซ้ำที่เกิดเรื่องขึ้นอย่างนี้”

“พี่ยุทธไม่อยู่ข้างเดียวกับแก้วเลยนี่คะ”

“พี่รู้แต่ว่าพี่ไม่อยู่ข้างอัษฎางค์ บอกตรงๆ นะครับ ว่าถ้าแก้วตกลงปลงใจกับอัษฎางค์ พี่คงจะเสียใจแล้วก็เสียตายมาก แก้วเป็นเหมือนแก้วมณีมีค่า แต่อัษฎางค์ไร้เดียงสาเกินกว่าจะเชิดชูคุณค่านี้ไว้ เขาไม่ทำตัวให้คู่ควรเลย ดีแต่เอาแต่ใจตัวเองเท่านั้น”

หญิงสาวถอนใจ สีหน้าหม่นมัว

ชายหนุ่มเขย่ามือเธอ “อย่าเสียใจไปเลยครับ ปล่อยอัษฎางค์ไปเถอะ ผู้ชายดีๆ ที่เหมาะสมยังมีอีกมาก ผู้หญิงที่สมบูรณ์เพียบพร้อมอย่างแก้วจะเลือกใครก็ได้”

เลือกได้หรือ... หญิงสาวอดคิดวูบถึงใครอีกคนขึ้นมาไม่ได้

...คงจะต้องยกเว้นคนไม่มีหัวใจไว้คนหนึ่งกรรมัง.....

เสียงเปียโนในจังหวะที่ครึกครื้นช่วยให้บรรยากาศแจ่มใส คุณกัญญาซึ่งนั่งเก้าอี้เข็นพลวยเบิกบานไปด้วย แม้อายุยี่สิบจะทำให้ใบหน้าบิดเบี้ยวไปบ้างแต่กลับทำให้คนรอบข้างชื่นใจ รวมทั้งฉัตรแก้วที่แม้เรื่องของอัษฎางค์จะเป็นตะกอนให้ขุ่นข้อง แต่กลับเป็นคนที่หัวเราะเสียงใสแม้บางครั้งจะต้องฝืนใจอยู่บ้างก็ตาม

เสียงของความสนุกสนาน ดังขึ้นไปถึงข้างบนห้องของนิธยา ซึ่งรสนิมมานั่งนอนพูดคุยอยู่ด้วย ส่วนปองพลที่เดินอยู่ที่ด้านนอกได้แต่หยุดฟัง เสียงพูดและหัวเราะเสียงใสๆ ที่ไม่เคยมีให้เขา ทำให้ชายหนุ่มได้แต่นึกถึงใบหน้าอ่อนลออของเจ้าของ

ใบหน้าคมคายอ่อนนุชริมหม่นมัวของเขาไม่เคยจะยิ้มสดใสจริงๆ

ได้เช่นกัน แม้ขณะเมื่อมีรสรินอยู่เคียงข้าง

ชายหนุ่มนั่งชิมอยู่ที่โต๊ะทำงานเมื่อรสรินเดินหน้าบึ่งเข้ามาหา
“ใครๆ เขาก็มีความสุขกันยกเว้นรสคนเดียวนั่น บ๊องเออ
แต่ทำงานยังกับในชีวิตไม่มีอะไรอย่างอื่น รสอยู่ที่นี้ทั้งคน แต่บ๊อง
ทำยังกับว่ารสเป็นแค่โต๊ะเก้าอี้ตัวหนึ่งเท่านั้นเอง”

ชายหนุ่มผินยิ้ม ถามหยอกเย้า “รสอยากจะเป็นอะไรที่
ไม่ใช่โต๊ะเก้าอี้... เป็นคอมพิวเตอร์หรืออะไรดีจ๊ะ”

หญิงสาวทำท่าที่ฮึดฮัด “เป็นคอมพิวเตอร์ก็ยังคงดีกว่า
เพราะบ๊องสนใจอยู่กับมันทุกวันทุกคืน”

“งั้นผมจะทำยังไงดี เรียกชื่อรสทุกห้านาทีดีไหม”

“ฮึ” เธอกระแทกเสียง “บ๊องก็ทำได้แค่นี้ คนไม่มีหัวใจ...”

ร่างสมส่วนในเครื่องแต่งกายชิ้นเล็กเดินตึงๆ ไปผลักประตูห้อง
ที่มีเตียงนอนเล็กของเธอและคุณปราณีตั้งคู่กัน เธอเปิดตู้หยิบเสื้อผ้า
ออกมาโยนลงบนเตียงนอนอย่างโกรธเคือง

ชายหนุ่มเดินตามมายืนดูด้วยสีหน้าขมขื่น

“รสจะกลับบ้านละ ไม่อยู่กับบ๊องแล้ว”

“ไม่เอาน่า เดี่ยวแม่มาเห็นก็จะกลุ้มใจเปล่าๆ”

“บ๊องเป็นห่วงแม่ ไม่เคยเป็นห่วงรส” เธอยังกระแทกข้าวของ
ปึงปึง ชายหนุ่มรู้ดีว่านี่เป็นเพียงขั้นต้นหากเธอตั้งใจทำฤทธิ์

เสียงถามอ่อนใจ “รสจะให้ผมทำยังไง”

“ไม่ต้องทำยังไงหรอก ไม่ต้องทำอะไรทั้งนั้น”

ร่างสวยเดินมุ่งหน้าออกมาจากห้องนอน พอผ่านโต๊ะเก้าอี้ก็
ผลัดจนล้มคว่ำ เขาไม่ใช่คู่ชู้สมชิ้นคนเดิมอีกแล้ว ตั้งแต่ย้าย
เข้ามาอยู่ในบ้านหลังนี้และเธอต้องนอนกับคุณปราณีข้างห้องนอน
ของเขา ปิดโอกาสที่จะได้อยู่กันตามลำพัง ชายหนุ่มก็หาได้แสดง
ความพยายามที่จะหาโอกาสอันใดไม่ สิ่งที่ก่อตัวและผลักดันอยู่
ภายในร่างกายและความรู้สึกซึ่งไม่ได้รับการตอบสนอง ทำให้เธอ
หงุดหงิดขุ่นเคือง พอถึงจุดหนึ่งมันก็จะระเบิดออกมาอย่างควบคุมไม่ได้

“รส.. ไม่เอาน่า อย่าโมโหนะ” ชายหนุ่มตามจับไว้ด้วยอาการ
ง้องอน ทว่าร่างอวบที่สมส่วนกลับสะบัดอย่างแรงจนเขารู้ว่านี่
ไม่ใช่อารมณ์ง้องอนธรรมดา

เขาจับร่างเล็กๆ ที่ต่อสู้อันรุนแรงอดไว้แนบแน่น เธอต้องการ
ความรัก เขาเป็นคนเดียวที่จะให้ได้ แต่ก็กลับละเลยเมินเฉย

“อย่าโกรธเลยนะ ถ้าผมบกพร่องอะไร ผมก็ขอโทษจริงๆ”

เธอยังขุ่นเคืองแต่ก็ไม่ได้สะบัดจากอ้อมแขน ชายหนุ่มกระชับ
วงแขนแน่นเข้า มากกว่าเหตุผลอื่นใด เขาไม่ยอมให้มารดาเข้า
มาเห็นสภาพอันยับเยินของห้องและการอาละวาดเอาแต่ใจตัวเองของ
คนที่นางพร้อมที่จะรับไว้ในฐานะลูกสะใภ้

“รสจะกลับภูเกิด” น้ำเสียงเธอขุ่นเคือง

ชายหนุ่มคลึงเคล้าแผ่นหลังที่ตึงเต็มอย่างอ่อนโยนเอาใจ ทั้งๆ ที่
ไม่ได้คิดจะตึงรั้งทัดทานเธอไว้แต่อย่างใดเลย รู้ดีว่าหากตอบรับเห็น
ดีด้วยก็มีแต่จะทำให้เธอโมโหเป็นพินเป็นไฟเพราะคิดว่าเขาไม่เอาล้ายโยดี

อาการนิ่งของชายหนุ่มกลับทำให้รสรินโกรธเกรี้ยว ร่างเล็กๆ
ที่สมบูรณ์ด้วยเนื้อหนังมังสาดีนั้นผลักไส

“บ๊องดีใจใช่ไหม รสไปแล้วทางนี้ก็ปลอดภัยไปไม่มีใครมาเป็น
ก้าง บ๊องคงได้เข้าคิวร่วมชบวนกับพวกนายอำเภอนายยุทด้วยอีกคน”

“รสพูดอะไร ผมไม่เคยคิดแบบนั้นเลยจริงๆ”

“จะให้เชื่อหรือ รสไม่ใช่เด็กอมมือนะ สายตาท่าทางของบ๊อง
เวลามองเด็กคนนั้นมันบอกทุกอย่างอยู่แล้ว”

“รสคิดมากไปเอง ไม่เอาน่า อย่าคิดเรื่องไม่เป็นเรื่อง”

“อย่ามาพูดดีกว่า เพราะเด็กคนนั้นบ๊องถึงได้เห็นห่างรสอย่าง
นี้”

แทนคำตอบ ชายหนุ่มก้มลงจุมพิตริมฝีปากที่ลอยอยู่ใกล้ๆ
อย่างต้องการจะหยุดการโต้เถียง อีกฝ่ายหนึ่งผลักไสแงงอนหาก
แล้วก็เผยอรับ อาการกอดรัดตอบสนองร้อนแรงที่ตามมาไม่ได้ทำให้
เขาแปลกใจ เธอมีความปรารถนาและอารมณ์รักรุนแรงกว่าเขาเสมอ

ไม่ใช่ว่าชายหนุ่มไร้หัวใจ เขาเพียงแต่ไม่ได้รักเธอ

ชั่วครู่ต่อมา ร่างที่พัวพันเกาะเกี่ยวกันก็เคลื่อนหายเข้าไปใน
ห้อง

ไม่มีใครรู้ว่าฉัตรแก้วได้เห็นฉากรักอันบาดตาบาดใจนั้น

หญิงสาววิ่งออกมาหยิบหนังสือที่ทิ้งไว้ในรถ พอผ่านเรือนหลังเล็กก็
อดมองไม่ได้ ภาพที่เห็นทำให้เธอชะงัก

หญิงสาววิ่งกลับขึ้นตึก สีหน้าซีด เนื้อตัวสั่น หลังจากนั้น

เธอก็เลื่อนลอยหม่นหมองจนยุทธนาสังเกตเห็น

เธอไม่เป็นตัวของตัวเอง ทั้งยังเศร้าซึมยิ่งไปกว่าเดิม

ไม่ใช่เรื่องของอัษฎางค์แน่ๆ ชายหนุ่มคิด

เขาพอจะคาดเดาแถมระแวงได้ว่าอะไรเป็นสาเหตุ.....

ในวันรุ่งขึ้น ชายหนุ่มโทรศัพท์มาหาหญิงสาวที่สำนักงาน
ถามอย่างเอาใจว่า “เย็นนี้พี่มารับน้องแก้วไปทานข้าวนะครับ”

เขาต้องผิดหวังเมื่อหญิงสาวตอบว่า “แก้วมีนัดแล้วละคะ
คุณเสกลูกค้าของแก้ว เพิ่งวางสายไปเมื่อไม่กี่นี่เอง”

ยุทธนาถามอย่างผิดหวัง “ใครคือคุณเสกครับ”

“เขาเป็นลูกค้าคะ พ่อของเขาชื่อคุณสรวง เสรีวาณิชย์
ประธานกลุ่มเสรีธุรกิจยังไงละคะ” หญิงสาวเล่า ความจริงเธอไม่เคยได้ยินชื่อ “กลุ่มเสรีธุรกิจ” มาก่อน แต่ได้ยินได้ฟังจากบุษราคัมที่พูดอย่างเชิดชูจนเธอรู้สึกว่าเป็นกลุ่มดำเนินธุรกิจที่ใหญ่โตมั่งคั่งและมีชื่อเสียงมาก เมื่อเธอไปเยี่ยมอาคารที่ทำงานของชายหนุ่ม เธอได้เห็นสถานที่ใหญ่โตโอ้อ่า ภาพแสดงเครือข่ายของงานติดเรียงรายสวยงามอยู่บนฝาผนังตัวตึก แล้วยังมีสิ่งพิมพ์และแผ่นภาพยนตร์แนะนำข่าวยานที่ชายหนุ่มนำมาแสดงให้ดู

“แล้วน้องแก้วรู้จักคุณเสกสิทธิ์คนนี้ดีหรือ เขาเป็นคนยังไง”

“เขาเป็นคนน่ารักมากคะ อายุสี่สิบ เป็นผู้ใหญ่ แต่เข้าใจดี”
เสียงเล่าบอกความนิยมชมชื่น “แก้วเคยไปทานข้าวกับเขาหลายครั้งแล้วด้วยคะ เมื่อก่อนนี่พี่บุษไปด้วย แต่ว่าวันนี้พี่บุษไม่ว่าง”

“แปลว่าแก้วจะไปกับเขาสองต่อสอง”

“ไม่ใช่สองต่อสองหรอกคะ คุณเสกบอกว่าจะมีเพื่อนไปด้วยอีกหลายคน แต่ถึงอย่างไรแก้วก็เคยไปกับพี่ยุทธสองต่อสองบ่อยๆ นะคะ ไม่เห็นจะเป็นอะไรเลย”

ชายหนุ่มถอนใจ “ผู้ชายไม่เหมือนกันหมดทุกคนนะ แก้ว”

“แหม พี่ยุทธกังวลอะไรคะ ทำไมซีระแวงจัง”

“เพราะว่าพี่เป็นผู้ชาย เข้าใจผู้ชายด้วยกันดีถึงได้เป็นห่วง
ไม่อยากให้แก้วไปไหนกับคนที่ไม่รู้จัก แก้วยังเด็ก ยังอ่อนต่อโลก
นี่”

หญิงสาวหัวเราะขมขื่น “แก้วไม่เด็กแล้วละคะ โตพอที่จะ
ถูกแฟนนอกใจแล้วด้วย”

“นี่มันคนละเรื่องกันนะครับ”

“พี่บุษบอกว่า คุณเสกเป็นนักธุรกิจใหญ่ ร่ำรวยมีชื่อเสียง รู้จัก
คนใหญ่คนโตมากมาย เขาระวังตัวไม่ทำเรื่องให้ตัวเองเสียหาย
พี่บุษรับรองว่าไม่มีอันตรายร้อยเปอร์เซ็นต์คะ”

ยุทธนาถอนใจ “แก้วชอบคุณเสกคนนี้หรือเปล่า”

“ถ้าแก้วชอบเขาได้ก็ดีซีคะ พี่บุษพูดว่าคุณเสกนี่แหละที่
เหมาะสมกับแก้วมากที่สุด พี่บุษถึงได้เชียร์เต็มที”

คนฟังนิ่งอึดอัน

น้ำเสียงอีกฝ่ายแม่เจือหัวเราะ แต่ก็หาได้แจ่มใสไม่ “พี่ยุทธ
ไม่อยากให้แก้วได้แฟนดีหรือคะ แก้วจะได้พ้นจาก...” คำพูดของ
เธอสะดุดติดขัด “...พ้นจากเรื่องยุ่งๆ เสียที...”

“ถ้าแก้วเป็นฝั่งเป็นฝาไปจริงๆ พี่ก็ดีใจด้วย แต่กว่าจะถึง
วันนั้น พี่ยังต้องเป็นห่วงเสมอ” ชายหนุ่มพูดเสียงอ่อนก่อนจะ
คาดคั้นรับรู้ว่า “สัญญากับพี่ได้ไหม... แก้วอย่าฝืนใจ
อย่าเกรงใจ อย่าให้ใครชักจูงเป็นอันขาด... คินนี่ถ้ามีอะไรที่ทำให้
แก้วไม่สบายใจก็เรียกแท็กซี่กลับบ้านเลย หรือไม่อย่างนั้นก็โทรมา
หาพี่ พี่จะไปรับกลับบ้าน”

ฉัตรแก้วได้แต่หัวเราะขื่นๆ กับความห่วงใยของอีกฝ่าย.....

เสกสิทธิ์เลื่อนแก้วไวน์ที่เพิ่งเติมใหม่มาตรงหน้าหญิงสาว เธอ
เมาแล้ว แต่เขาไม่ยอมหยุดที่จะคะยั้นคะยอให้เธอดื่มอีกครั้งแล้วครั้ง
เล่า

“...ผมไปที่นั่นหลายครั้งแล้วนะ กับท่านรัฐมนตรีพาณิชย์คนนี้ก็
เคยตามท่านไป...” เขาชวนคุยสลับกับเล่าเรื่องของตัวเอง ทุก
เรื่องล้วนแต่สนุกสนานแสดงถึงความมั่งคั่งกว้างขวางในแวดวงของผู้คน
“ส่วนใหญ่ถ้าไปกับท่านผู้ใหญ่ก็จะเป็นเรื่องของการไปหาตลาด เจริญ
การค้า ชักชวนพวกนักธุรกิจต่างชาติมาซื้อของหรือไม่ก็มาลงทุนที่บ้าน
เรา... เดินทางแต่ละครั้งก็สิบวันเป็นอย่างน้อย เตียบ่นแล้วบ่นอีก
แต่พอเห็นออร์เดอร์ที่ตามมาก็หายบ่นเป็นปลิดทิ้ง...”

“แก้วไม่ค่อยได้ไปเมืองนอกเลย แต่ว่าแม่แก้วเคยไปบ่อยๆ
แม่บอกว่าแม่ไปทำงานไม่มีเวลาเที่ยวหรือดูแลแก้ว” เธอพูดคุย
ตอบโต้

“จันทน์ต่อไปนี้ไปกับผมก็ได้ ผมเดินทางบ่อย ถึงจะไปทำงาน แต่ก็รับรองได้ว่ามีเวลาดูแลแก้วอย่างดี แก้วจะได้ประสบการณ์และกำไรชีวิตอีกแยะเชียวะ”

“แล้วคนอื่นเขาจะยอมให้แก้วไปด้วยหรือคะ เกะกะเขาเปล่าๆ ทำอะไรก็ไม่เป็น”

“ไม่เป็นก็ต้องหัดซิ ใครจะมาว่าอะไร ผมจะจัดการให้ทุกอย่าง”

ชายหนุ่มขยับแก้วไวน์ตรงหน้าอย่างเตือน พอเธอเห็นเขาก็ยกขึ้นจ่อให้ ถึงริมฝีปาก

ในวันนี้หนุ่มใหญ่ทำตัวสนิทสนมขึ้นกว่าก่อน กิริยาท่าทีราวกับสนิทชิดชอบกันมานาน หลังจากมื้ออาหาร ชายหนุ่มปรนเปรอด้วยเมรียร์สนุ่มและเสียงเพลงไพเราะในห้องฟังเพลงที่มีดสลัว เขานั่งติดชิดใกล้ จับมือบ้างแขนบ้างขณะพูดคุย บางครั้งก็โอบกอดหลังไหล่

เธอเคยร้องเรียนกับบุษราคัม ฝ่ายนั้นพูดยิ้มๆ ว่า

‘คุณเสกสิทธิ์จริงใจกับน้องแก้วนะคะ’

ท่าทีของหนุ่มใหญ่ทำให้ฉัตรแก้วคล้อยตาม คนอย่างเสกสิทธิ์ คิดจะหาผู้หญิงคนไหนก็หาได้ ไม่เห็นจะต้องมาเสียเวลากับเธอ ยิ่งกว่าอื่นใด เธอเจ็บปวดโดดเดี่ยว แต่ว่ายิ่งดีมี เธอก็ยิ่งเจ็บปวด

เจ็บกับการทรยศของอัษฎางค์ ยังไม่เจ็บเท่าการไม่เหลียวแลของปองพล.....

เธอคิดง่าย ๆ ว่าดีเหมือนกัน หากว่าเสกสิทธิ์จริงใจก็ไม่มีเหตุผลที่จะปฏิเสธ

เพื่อนสองคนของเขา คนหนึ่งเป็นผู้ชายที่ดูสุภาพภูมิฐาน ส่วนอีกคนหนึ่งเป็นสาวใหญ่สะสวยใส่เครื่องเพชรแพรวพราว คนทั้งสามมักจะหันหน้าเข้าคุยกันเรื่องธุรกิจและฉัตรแก้วก็ได้แต่นั่งฟัง

“คุณเสกเป็นคนเก่ง กล้าได้กล้าเสีย” สตรีผู้นั้นหันมาพูดเมื่อชายทั้งสองลุกไป “ความจริงเจ้าสามีเมียมีลูกหลายคน แต่ว่าคุณเสกเป็นลูกชายคนโต อีกหน่อยทรัพย์สินสมบัติส่วนใหญ่ก็ต้องเป็นของเขา”

“คุณเสกมีภรรยาหรือยังคะ”

คนตอบหัวเราะ “ยังคะ พ่อแม่เขาเลือกมาก เขาเองก็ไม่เคยรักชอบใครจริง รักแล้วเลิกมาเป็นสิบรายแล้ว พวกดาราต่างๆ เขาก็เคยควมมานักต่อนักไม่เห็นเคยจริงจังกับใคร แต่ว่า... ดูเขาชอบคุณมากนะคะ”

ฉัตรแก้วหัวเราะขัดเขิน “หรือคะ”

“คะ” ท่าทีเธอยืนยัน “ตอนคุณเสกโทรมาชวน...บอกว่ามีคนพิเศษจะแนะนำให้รู้จัก สัมผัสเสียงคำพูดเขาทำให้ฉันกับชาญสงสัยเลยว่าคุณเสกคงพบเนื้อคู่แล้ว”

เธอยังพูดจาทำนองเดิมจนชายคนรักเดินกลับมา ก้มลงมาบอกว่า

“บังเอิญพบท่านวันชัย ท่านนั่งอยู่ที่ห้องอาหารติดๆ กันนี้ ไปไหว้ทักทายท่านหน่อยไหม ตอนนี้คุณเสกอยู่ที่โต๊ะท่าน”

สตรีผู้นั้นรับรู้ หันมาถามฉัตรแก้วว่า “ไปด้วยกันไหมคะ”

“ไม่ละคะ แก้วขอนั่งรอที่นี่ดีกว่า เมาจนจะเดินไม่ไหวแล้ว”

คนทั้งสองจึงจูงกันหายไป ฉัตรแก้วถูกทิ้งอยู่ตามลำพังในความมืดสลัวรู้สึกมีเมามากขึ้นทุกที บริการสาวสวยมาคุกเข่าพูดด้วย แต่ว่าเธอมีเมามากจนต้องหลับตา สายหน้าปฏิเสธอย่างเดียว

เวลาผ่านไปชั่วครู่ หญิงสาวเลื่อนกายต่ำลงในท่าพักที่ผ่อนคลาย มีนจนแทบจะวูบหลับ เสกสิทธิ์ก็เข้ามากระซิบ ใกล้จันริมฝีปากแทบจะสัมผัสใบหน้าเธอ

“ผมมีธุระสำคัญต้องคุยกับท่านผู้ใหญ่ อีกครู่เดียวจะพาคุณกลับบ้านนะครับ ตอนนี้คุณไปพักผ่อนรอกที่ห้องก่อนดีกว่า คุณแสงก็จะไปรออยู่กับคุณด้วย”

“จะให้แก้วไปรอที่ไหนคะ”

“ผมเปิดห้องพักรอไว้ ชั้นลิฟท์ไปก็ถึงแล้ว”

เธอมีเมามากจนนึกอะไรไม่ออก ชายหนุ่มหันไปพูดกับบริการ

ช่วงที่รอเขาจ่ายเงิน ฉัตรแก้วปรือตาขึ้น แล้วก็ใจวูบด้วยความตกตะลึงเมื่อเห็นร่างสูงกำลังจ้องมองเธออยู่ในความมืด

ใบหน้าขมริมจัด ปรกกายตาคมเข้มดุดัน...!

ชนะชน...!

เธอสะดุ้งทั้งตัว หลับตาแล้วลืมตาขึ้นใหม่

ร่างสูงหายไปแล้ว เธอยังเหลียวหาตลอดทางที่ถูกประคองให้เดินตาม ชั้นลิฟท์ไปสู่ห้องพักที่ชั้นบนของอาคาร.....